

Gosti 35. FEST-a, Do Ti Hai Jen, glumica i Ngo Kuan Hai režiser filma «Priča o Pao»

UNIVERZALNA PRIČA

Film «Priča o Pao» dolazi u Beograd ovenčan nagradama, kako u Vijetnamu, tako i na festivalima širom sveta. Poseban kvalitet ovog filma predstavljaju do sada na filmu neviđene lokacije severnog Vijetnama, koji su zadivili i **glumicu Do Ti Hai Jen**:

- Film govori o manjini, narodu Hmong, koja živi u severnom delu Vijetnama. Tražeći svoju majku, osamnaestogodišnja junakinja filma otkriva razne detalje, nove predele, ali na kraju shvata da je najvažnije ono što nosi iz iz zavičaja. Bilo mi je teško i lepo da se priprelim za ulogu jer smo pre snimanja dva meseca živeli u selu. Morala sam da se upoznam sa njihovim načinom života, običajima, učila sam da govorim na dijalektu kojim govore... Radila sam sve što radi žena u tom selu. Da nisam igrala u ovom filmu nikada ne bih saznala da u Vijetnamu ima tako divnih krajolika kakvi su tamo. Kada smo došli na lokaciju ostala sam bez teksta. Ništa nisam dotad znala o načinu života manjine kojoj pripada junakinja filma. Sprijateljili smo se sa meštanima, ljudima velikih srca koji vole prostore na kojima žive. Kada smo se vraćali u Hanoj, svi smo plakali. Sa snimanja filma «Priča o Pao» nosim divne uspomene.

Film «Priča o Pao» govori o devojci koja se odlučuje da posle smrti pomajke krene na put i pronađe svoju biološku majku. **Režiser Ngo Kuan Hai** objašnjava po čemu se njegovo ostvarenje razlikuje od ostalih filmova koji se bave takvim pričama:

- Pre svega film je rađen po istinitoj priči. Kada sam prvi put pročitao priču svog prijatelja Lobia Tuija bio sam iznenađen, jer u mojoj porodici postoji priča o devojci koja je pre mnogo godina krenula na put da traži svoju biološku majku. Potpuno ista priča, koja je univerzalna i koju svako može da razume.

U ovaj film sam uložio sebe. Tri godine smo tražili lokaciju, zatim finasijera i na kraju je film dobio sredstva iz državnog fonda. Ovo je niskobudžetni film i koštao je 2.000 dolara. Bez obzira na to, prikazan je na festivalima širom sveta, u Americi, Japanu, Pusanu, Koreji... Pošto smo obišli svet, evo nas i u Beogradu. Radujem se što će publika 35. FEST-a videti moj film.

Osnivač
festivala

Generalni
sponzor

NOKIA
Nseries

ПОЛИТИК

RENAULT

AIR FRANCE

Men'sHealth

ELLE

Lisa

Story

COSMOPOLITAN

AVALA

Predstavljamo žiri "Europe out of Europe"

U KADRU

FEST od ove godine ima i takmičarski program "Evropa van Evrope", koji se odvija u Domu sindikata od 20 sati. Film koji bude bio proglašen najboljim, biće prikazan poslednje večeri Festivala 4. marta, u Velikoj dvorani Sava centra u 22 sata. U trci za nagradu su: "Slobodno lebdenje" Borisa Hlebnikova, "Sudbina" Zekija Demirkubuza, "Da bi dospelo u Raj, prvo umri!" Đamšeda Usmonova, "Rajske ptice" Talgata Asirankulova, "Balon" Ejtana Foksa, "Armin" Ognjena Sviličića i film «Dva» Mladomira Puriše Đorđevića.

S obzirom na činjenicu da su producenti filma «Hamlet» između dve projekcije filma na 35. FEST-u, po rešenju Okružnog suda u Beogradu o privremenoj zabrani prikazivanja, film povukli sa Festivala, Hamlet neće biti u konkurenciji programa «Europe out of Europe».

Dubravka Lakić, filmski kritičar dnevnog lista „Politika“ diplomirala je žurnalistiku na Fakultetu političkih nauka u Beogradu, novinarsku karijeru počela u Radio-Beogradu, Programu 202, a u dnevnom listu „Politika“ radi od 1989. godine. Autor i urednik specijalizovanih tv-emisija o filmu „IN MEDIA RES“ (1995. do 1997) i KINO-KLUB (2000.-2004.), član žirija Fipresci u Veneciji, Kanu, Berlinu, Solunu, San Sebastijanu..., koautor Monografije FEST-a (1995), koautor zbornika „Film i video“, autor knjige „Uvećanje-majstori moderne režije“ (1998), autor koncepta i selektor Festivala Evropskog filma-Palić, inicijator i osnivač filmske nagrade TOLERANCE AWARD za najbolje filmove Istočne Evrope, član Saveta Fest-a, dobitnik brojnih novinarskih nagrada među kojima i „Zlatni beoćug“... Rođena, živi i radi u Beogradu.

Pavel Pavlikovski (Pawel Pawlikowski) studirao je književnost i filozofiju, a magistrirao je nemačku književnost na Oksfordu. Kao dokumentarista, počinje karijeru na britanskoj televiziji, uspešnim ostvarenjem iz 2000. godine „Last Resort“. Ovaj film, osvojio je nagrade na prestižnim festivalima kao što su Toronto i Sandens, a u Britaniji je nagrađen Baftom za najboljeg režisera debitanta. Za naredni film „My Summer of Love“ osvojio je nagradu „Aleksandar Korda“ za najbolji britanski film 2005. godine, na dodeli godišnjih Bafta nagrada. Od 2004. godine, Pavlikovski se na Oksfordu bavi proučavanjem žanrova u savremenom britanskom filmu, sa svojim studentima filma. Upitan da navede svoju listu 10 najboljih filmova svih vremena, Pavlikovski uvek navodi, između filmova „Let iznad kukavičjeg gnezda“, „Slatki život“ „Taksista“ i „Neki to vole vruće“ i film Emira Kusturice „Sjećaš li se Doli Bel?“. Trenutno, Pavlikovski privodi kraju post-produkciju filma „The Restraint of the Beast“.

Mejnolf Curhorst (Meinolf Zurhorst) je glavni urednik filmskog programa Drugog kanala nemačke televizije (ZDF) i televizije ARTE, autor je brojnih knjiga i filmski producent. Studirao je pozorište, film i televiziju, kao i istoriju umetnosti, etnologiju i filozofiju. Od 1977. godine objavljuje članke o filmu za brojne novine, časopise i televizije. Napisao je nekoliko knjiga o „art filmu“, istoriji filma i kriminalističkom filmu. Sem specijalizovanih knjiga, objavio je i seriju biografija poznatih glumačkih zvezda, među kojima su Robert De Niro, Džek Nikolson, Džulija Roberts, Tom Henks, Ričard Gir, Žerar Depardje, Lino Ventura, Robin Vilijams, Demi Mur i Miki Rourk. Producirao je nekoliko televizijskih projekata, kao i video filmova i kratkih igranih ostvarenja, među kojima je i kratkometražni horor film „The Isle“ iz 2004. godine.

Knjiga Vide T. Džonson o čuvenom ruskom režiseru

Neponovljivi Tarkovski

Na FEST-u će danas biti predstavljena knjiga Vide T. Džonson, vanredne profesorke i direktorke programa za ruski jezik na univerzitetu Tafts, "Filmovi Andreja Tarkovskog: vizuelna fuga", koju je napisala zajedno sa Grejemom Petrijem, profesorom drame i engleskog jezika na univerzitetu Mekmaster. Ovo veoma zanimljivo, sveobuhvatno i stručno potkrepjeno delo se sada prvi put pojavilo na našem jeziku iako je originalno englesko izdanje objavljeno u Sjedinjenim Državama još 1994. godine.

Na pitanje o ideji da tema knjige budu život i delo jednog od najznačajnijih ruskih i svetskih filmskih autora, Andreja Tarkovskog, gospođa Džonson je odgovorila:

- To je bio veliki posao u koji sam ušla sasvim slučajno posle jednog predavanja o Tarkovskom koje sam održala u Kanadi, a koje se veoma dopalo mom kolegi, kanadskom profesoru koji se bavi filmom, ali koji nije znao ruski i nije poznao istoriju ove zemlje. Nas dvoje smo se nastavili rad uzajmno se dopunjujući. Pošto sam do tada dvadeset godina predavala o istoriji sovjetskog i ruskog filma to nam je dobro došlo i tokom rada na ovom delu.

U knjizi pominjete nerazumevanje Tarkovskog, zapravo njegovog dela. Verovatno je i to bio motiv za ovakvu knjigu?

- Da, tačno. U zemljama koje govore engleski njegova dela su potpuno pogrešno i netačno interpretirana i ocenjena. Često je on bio predstavljn vrlo rđavo, filmovi su mu čak bili skraćivani i samim tim teško sakaćeni. Tarkovski im je ostajao nejasan i težak. A mi smo hteli da dokažemo da ako čovek posmatra njegove filmove s dužnom pažnjom ili, još bolje, ako ih pogleda nekoliko puta, što je uostalom bila i njegova preporuka, onda će utisak biti sasvim drugačiji

Da li ga Zapad, odnosno Holivud, ipak počinje da shvata pošto su se usudili da pre nekoliko godina rimejkuju njegovo kapitalno ostvarenje, čuveni SF "Solaris".

- Pa...možda i jesu. Bar donekle. Mada, veliki je problem, bez obzira na razumevanje, da se ponovi tako jedno delo jer je Tarkovski veoma specifičan, on ima svoj neponovljivi stil i filmsku poetiku i zato će uvek bilo koji drugi režiser na istu temu napraviti sasvim drugačiji film. I to je OK. Mada, daleko je važnije da danas Tarkovski ima svoju vernu publiku i u Americi, publiku koja ga razume, ceni i prati s pažnjom. To su ljudi koji veoma izbiljno gledaju filmove i koji ih sada kupuju na DVD formatu. Inače, za taj format, upravo za "Solaris", smo uradili scenario za odeljak sa audio komentarom u kome se scenu po scenu, detalj po detalj, objašnjava ono što je Tarkovski snimao. I na taj način se najbolje spoznaje svo bogatstvo koje poseduje i "Solaris", ali i svaki njegov film.

Rad na ovoj knjizi je, pretpostavljam, bio veoma zahtevan i naporan?

- To je zaista bio ogroman posao, jedan izuzetno složen akademski rad u koji smo ušli vrlo profesionalno. To je knjiga ne samo o Tarkovskom lično, o svom bogatstvu njegove kontroverzne i harizmatične persone, ili o njegovim složenim, prebogatom i specifičnim ostvarenjima, već i o jednom kontroverznom periodu Sovjetskog Saveza, iza "gvozdene zavese" o kome se, posebno na Zapadu, malo znalo i koji se prihvatao uglavnom uz predrasude. Mi smo se postarali da kroz ovu knjigu prezentujemo i život čuvenog režisera i svet u kome je on radio, a koji ga je na izvestan način i stvorio iako je to bio period koji je bio veoma komplikovan i težak za umetnike i stvaraoce. Na knjizi smo radili četiri godine. Bili smo u Rusiji krajem osamdesetih i intervjuisali smo preko pedeset ljudi sa kojima je Tarkovski sarađivao uključujući i članove njegove porodice.

Da li mislite da bi Tarkovski bio zadovoljan sa vašom knjigom?

- Mislim da bi nekim delovima knjige bio vrlo zadovoljan. Možda se, dođuše, ne bi složio sa našom interpretacijom njegove kompleksne ličnosti i njegovog "mučeništva" u sovjetskom periodu. Ali bi, verujem, ukupno bio zadovoljan.

Drugi B2B Belgrade Industry Meetings počinje danas, 2. marta i trajaće do kraja FEST-a. Ova platforma okuplja sve zemlje koje su u Evropi, a koje su još nedovoljno intenzivno uključene u evropske integrativne tokove, kao i one zemlje geografski van Evrope sa jakim evropskim kulturnim uticajem i nasleđem: Albanija, Azerbejdžan, Belorusija, Bosna i Hercegovina, Crna Gora, Gruzija, Hrvatska, Izrael, Jermenija, Kazahstan, Kirgistan, Makedonija, Moldavija, Srbija, Rusija, Tadžikistan, Turska, Turkmenistan, Ukrajina i Uzbekistan.

B2B će, kao i prošle godine, tokom jednog vikenda okupiti reditelje, producenate, finansijere, prikazivače, distributere, predstavnike ministarstava kulture i filmskih centara iz gorepomenutih zemalja, kao i predstavnike fondova i producente iz zapadne Evrope.

B2B će omogućiti filmskim profesionalcima – nezavisnim producentima, predstavnicima fondova, distributerima, predstavnicima festivala, tv-akviziterima, da na jednom mestu steknu koncentrisan uvid u kinematografije i produkcione mogućnosti ovih zemalja.

Ove godine će, tokom pičinga, biti predstavljeno 12 projekata. Podršku B2B dobiće po jedan projekat iz svake grupe: ISTOČNO EVROPSKA (Azerbejdžan, Belorusija, Gruzija, Jermenija, Moldavija, Rusija i Ukrajina), EVRO-AZIJSKA (Izrael, Kazahstan, Kirgistan, Tadžikistan, Turska, Turkmenistan i Uzbekistan) i BALKANSKA (Albanija, Bosna i Hercegovina, Crna Gora, Hrvatska, Makedonija i Srbija). Najbolji projekat iz svake grupe će biti nagrađen sa 7.000 €.

Pored pičinga, tokom B2B, učesnici će imati priliku da se bliže upoznaju sa jednom od kinematografija Europe out of Europe. Takođe će biti organizovani sastanci sa predstavnicima 12 projekata, kao i sa projektima predstavljenim u okviru "Serbia Special".

"Serbia Special" će biti prilika da svi naši producenti / autori koji prijave projekte za pičing, dobiju priliku da se sretnu sa producentima i predstavnicima fondova zapadne Evrope.

Osnovna ideja je da svi projekti koji ne budu odabrani za učešće na pičingu, budu predstavljeni u okviru posebne publikacije "Serbia Special", koja će biti distribuirana svim gostima, učesnicima B2B Belgrade Industry Meetings. Zainteresovani producenti / predstavnici fondova će imati priliku da se sretnu sa producentima / autorima projekata, u okviru posebno organizovanih sastanaka jedan-na-jedan, u nedelju 4. marta 2007.

Adep Akhlak

Režija i scenario: Marat Alikulov
Produkcija: Oz Art, Kirgistan

Tri glavna junaka u filmu Bakit, Erkin i Stas su komšije iz kraja. Oni su dobri prijatelji još od najranijeg detinstva, svi su išli u istu školu i održali su svoje prijateljstvo uprkos razlici u godinama. Njih trojica su vodili odvojene živote, ali njihove priče imaju veoma važan i neobičan element, koji je prisutan i u našim svakodnevnim životima, i to je APSURD.

Bakit ima 23 godine i student je. Tokom čitavog filma Bakit namerava da izvrši samoubistvo, ali mu ne polazi za rukom. Sve do kraja filma neće nam biti poznati razlozi zbog kojih on namerava da to uradi. Linija priče pretvara film u izvesnu vrstu detektivske priče. Kraj je paradoksalan, ali sve je objašnjeno bez ikakve potrebe za dodatnim komentarima.

Erkin ima 32 godine i poseduje sopstveni biznis. Oženjen je. Ovaj hedonista i vragolast čovek simbol je savremenog Don Žuana. Njemu je najvažnija ljubav bez ikakvih obaveza. Ono što je uobičajeno za takve romanse jeste da se uvek pojavi neko da popuni onaj emotivni prostor koji ne popuni njegova porodica. Neprestana sumnja njegove žene i skandali koje ona pravi čine da njegove avanture postaju sve tajnije, ali i snažnije i slađe. Nije sposoban da živi bez toga, ali ni da se razvede od nje.

Stas je istih godina kao i Erkin i on boravi u metlanoj instituciji. Njegov život se karaktriše po različitim pokušajima da ubije svoje slobodno vreme na svaki nezamisljiv način - sve dok ne bude pozvan u Nemačku gde uveliko žive njegova žena, njegov mali sin i sva rodbina njegove žene (Sovjetski Nemci). Život ovog čoveka se pred našim očima razdvaja se na dva potpuno suprotna dela - na deo svog života provodi u Kirgistanu, a drugi deo započinje u Nemačkoj.

Događaji u filmu se veoma brzo razvijaju i sve je prilično nepredvidivo. Od Erkinove romantične avanture, koja je skoro razotkrivena zbog neprestane sumnje njegove žene, odjednom dolazimo do tubodne atmosfere koja vlada u mentalnoj bolnici u kojoj Stas sanjari uprkos užasnoj rutini u mentalnoj bolnici.

U međuvremenu pratimo Bakita koji se baca pod voz u nameri da okonča sa duševnim bolom. Svedoci smo porodičnog skandala između Erkina i njegove žene. Zabavljamo se na Stasovoj oproštajnoj zabavi. Pratimo rodbinu iz unutrašnjosti u njihovoj nameri da kupe kola i posmatramo užas koji oseća čovek izgubljen u nepoznatom gradu, obučan samo u donji veš. Prisustvujemo sahrani potpuno nepoznate devojke. Bakit pokušava da se ubije, skačući sa visoke zgrade, ali se na kraju obesi u svom stanu. Svedočimo i učestvujemo u brojnim i čudnim događajima. Sve je to potrebno da bismo saznali šta zapravo znači Adep Akhlak.

Režiserska izjava Marata Alikulova

Marat Alikulov rođen je 1971. godine u Moksvi. Od 1993. do 1997. studirao je na Kirgistanskom državnom umetničkom institutu.

- Ovo je komedija apsurdna, koja govori o događajima u savremenom Kirgistanu. Tri glavna lika Bakit, Erkin i Stas nisu ona vrsta ljudi koje smatramo tipičnim junacima i herojima. Ovo su prosečni mladi ljudi svaki sa svojim manama. Vidimo veliki broj podržavajućih uloga i likova koji se epizodno pojavljuju. Njihove uloge služe da bi što vernije prikazali uslove u savremenom Kirgistanu.

Danas Kirgistan predstavlja zemlju u kojoj se još uvek oseća kolaps orgomnog i moćnog sistema kakav je bio SSSR, a uprkos tome odvija se i demokratizacija društva na veoma površan i primitivan način. Problemi koji proizilaze iz te situacije kreiraju jedinstvenu apsurdnu situaciju.

Adep Akhlak nije naslov koji može da se prevede i razume. Ali upravo to objašnjava situaciju u Kirgistanu o kojoj govori ova priča.

Mnogo čudnih i suludih stvari dogodi se u životu svake osobe, ali u budućnosti te stvari mogu da se smatraju normalnim i obeleže nečiju čitavu sudbinu. Često ljudi i nemaju vremena da porazmisle o onome što nazivaju svakodnevnim rutinom. Ali upravo to je ono što čini život.

Možda glavni likovi filmu nesvesno pokušavaju da otkriju moralnu suštinu, kao i ideološku i duhovnu osnovu u nameri da pojednostave svoj život u vremenu u kome vlada haos. Forma Adep Akhlak je komedija apsurdna. Ali za mene, kao ljudsko biće i režisera, ovo je ljudska tragedija. Nameravao sam da snimim film zasnovan na intelektualnom humoru, estetici filma i širokom kadru.

Diva

Režija: Kiril Serebrenikov

scenarij: Juri Arabov

produkcija: New People Film Company, Rusija

Ljuba, žena u svojim pedesetim godinama je glamurozna operna diva. Opterećena svojom karijerom godinama ranije je napustila Rusiju da bi ostvarila međunarodnu karijeru. Imala je dovoljno sreće i ostvarivala je uspehe širom sveta. Ljuba sad živi u Evropi i nasupa svuda po svetu: u Londonu, Milanu, Parizu, Berlinu, Njujorku...

Preselila se zajedno sa svojim sinom, koji je tad bio dečak i koji skoro da i ne pamti Rusiju. Posle odluke da proda svoje imanje u Rusiji, Ljuba poslednji put odlazi u svoju otačbinu, u mali udaljeni grad Juriev. Sa sobom povede svog dvadesetdvogodišnjeg sina Andreja da bi mu pokazala gde je rođen. Kad stignu u Juriev, zaključuju da im je grad potpuno stran. Oni dolaze iz ubrzane evropske prestonice. Izgleda kao da je sve stalo u Jurievu: čudni pijani ljudi su jedini znak života koji su primetili. Andrej odlazi da pogleda toranj sa zvonom. Umorna majka je sela da bi se odmorila, a posle sat vremena se zabrinula: Andrej je nestao.

Ljuba luta ulicama ružnog grada u potrazi za izgubljenim sinom. Sumnja je u vazduhu. Nekoliko puta izgleda da ga je pronašla, ali u poslednjem trenutku bi shvatila da osoba koju je pratila nije bio njen sin.

Lokalni policajac posle nekoliko dana saznaje da je neko ulazio u manastir. Izlega da se misteriozni posetilac zove i preziva isto kao Andrej. Kad je Ljuba došla do manastira otkrila je da to ipak nije njen sin. Ona nastavlja svoju očajničku potragu, a u međuvremenu, policajac je očaran njenom lepotom. Još uvek je veoma privlačna iako više nije mlada. Uprkos istrazi, nema nikakvih vesti o Andreju.

Ljuba i dalje ne odustaje, ali svakog puta kad je bila blizu rešenja misterije, shvatila bi da nema ni jedan jedini trag. Tokom potrage potrebno joj je prenoćište negde u Jurievu. Srećom, pronalazi smeštaj kod očajne žene koja prodaje karte u jedinom lokalnom muzeju. Ona čuva tajnu. Njen muž je tuče skoro svako veče.

Živeći tamo i tražeći Andreja, Ljuba donosi neočekivanu odluku. Posle neuspešne četrdesetodnevne potrage ona počinje da radi kao čistačica u lokalnoj bolnici. Deluje kao da je zaboravila na svoj nekadašnji život, glamurozan, ispunjen slavom i uspehom. Izgubila je sina i konačno prihvata gubitak.

Ali iako je Ljuba izgubila sina u Jurievu, ona menja tako radikalno svoj život da ponovo postaje majka: majka svim onim napaćenim dušama Rusije, simbolična majka cele zemlje.

Kiril Serebrenikov je jedan od najpoznatijih ruskih pozorišnih reditelja, obožavan i od kritike i od publike zbog svog neobičajenog i savremenog vizuelnog stila. Rođen je 1969. godine, diplomirao je psihologiju na državnom univerzitetu Rostov. Režirao je predstave još dok je bio student, a postavio je preko 20 predstava u Moskvi i Sankt Petersburgu.

Režiserska izjava Kirila Serebrenikova

Kad sam prvi put pročitao scenario, ambivalencija je bila stvar koja me je najviše privukla. S jedne strane, to je priča o ženi izuzetnog talenta, lepote i sudbine. Ona je operna diva. Imala je sjajan profesionalni život. Razvela se jer nije imala vremena za muža. Ima i sina koga retko viđa.

Put u Juriev potpuno menja njenu ličnost. Kad izgubi sina menjaju se njene vrednosti i prioriteti. Na svoju karijeru gotovo da i ne pomišlja. Pred nama je očajna majka, žena kojoj se srce cepa. Transformacija njenog karaktera podseća na Bergmanov stil. Statična kamera posmatra karaktere.

S druge strane, Diva je priča o odnosu između majke i sina, priča o jakoj ženi koja ruši zidove svog egoizma kad se nađe u neočekivanim okolnostima. Priča o ženi koja se ponovo rodila kao majka.

Glavni momenat u filmu je nestanak sina. Priča je puna tenzije, ali ne saznaje se šta se zapravo desilo. Diva predstavlja simboličnu i filozofsku parabolu o ženi koja prevazilazi otuđenje od svoje otačbine i postaje simbolička majka Rusije kroz gubitak svog sina. Ovo je priča o Rusiji koja je izgubila i ponovo pronašla svoj identitet.

Hazard

Režija: Aleksej Mamedov

Scenarij: Aleksej Mamedov, Aleksej Pantelejev

Produkcija: Diamond.film

Ceo naš život je igra. Igra je mera života u vremenu i prostoru. Vi postavljate pravila i samo ste vi igrač koji se pomera preko belih i crnih polja. Pomislite da ste se pomerili, ali neko drugi je to uradio za vas. Vi ste samo mali ekser u mašini po imenu - Igra. I sve se dešava protiv vas. Da li ćete moći da pobedite u ovoj borbi? Počnimo sa igrom, vreme leti.

Dice je profesionalni kockar, dobro upoznat sa ukusom poraza kao i sa radošću pobeđe. On učestvuje u igrama gde su uloženi veliki. Dice pravi dogovor sa Vilen, ciničnim vlasnikom u kockarskom biznisu, i postaje žrtva igrajući protiv njega. Duguje Vilenu veliki novac i mora da otplati svoje dugove. U takvim igrama morate poštovati pravila, u suprotnom, cena je vaš život. Diceu predlažu sledeće - da ubije Žana Mišela, glavnog Vilenovog konkurenta.

Žan Mišel je filosof, kockar i kreator intelektualne igre pod nazivom Izazov. U ovoj igri brzina vaših kola jednaka brzini vašeg mišljenja. Samo onaj ko pobedi u igri može da upozna Žana Mišela. Dice mora da se sretne sa njime da bi ga ubio. Dok igra Izazov, Dice upoznaje Ingu - misterioznu ženu. Ona postaje njegova amajlija. Njih dvoje će se suočiti sa raznim preprekama i poteškoćama koje ih odvajaju od Žana Mišela.

Uprkos tome, Dice i Inga pobeđuju u Izazovu. Ali sad, Dice se suočava sa starom dilemom: ubiti ili ne ubiti. Upoznaje Žana Mišela i donosi odluku. Dice nije ubica ali sad on postaje meta.

Vilen naređuje Diceovo ubistvo. Dice i Inga uspevaju da napuste grad, ali Dice i ne pomišlja da je ubica blizu i da pažljivo motri na svaki njegov korak. Dice i Inga se sve više zaljubljuju. Iluzija njihove ljubavi nestane kad njihova osećanja dostignu vrhunac. Inga donosi odluku da postane nova kraljica u kockarskom biznisu. A Dice, gledajući smrti u oči kladi se poslednji put. Da li će ipak biti tako?

Režiserska izjava Alekseja Mamedova

Aleksej Mamedov je rođen 1974. godine u Kijevu u Ukrajini. Studirao je filosofiju i Orijentalne studije u Nemačkoj. Radio je kao asistent reditelja u mnogim pozorištima.

Hazard je triler rađen po ugledu na najbolju tradiciju Crnog talasa. Obiluje dramatičnim događajima koji će pridobiti pažnju gledalaca objašnjavajući im osećanja i unutrašnji svet glavnih junaka.

Priča se odvija između dva glavna junaka, Dice i Inge. Događaji koje su doživeli u prošlosti nepovratno određuju njihovu sudbinu. Diceov život se kreće od poraza do pobeđe. Njegova sudbina zavisi od ljudi koji su u kockarskom biznisu. Inga priča je drugačija. U detinjstvu je izgubila roditelje i to je obeležilo njen život. Zajedno će upoznati ulični kriminal, učestvovali u igrama i preživeti u noćnim uličnim trkama. Postaću partneri.

Film će biti sniman noću u velikom gradu. Posebna pažnja biće usmerena na prikazivanje Kijeva jer je on jedan od prestonica Istočne Evrope. Izbegavaćemo snimanje već prepoznatljivih stvari s namerom da stvorimo veštački svet savremenih megalopolisa.

Posebna pažnja biće usmerena na ljudske vrednosti u kriminalnom okruženju i pokušaćemo da prikazemo nepoznate strane ljudske duše i učinimo ih vidljivim.

KRAJ VERE U MODERNE MITOVE

Film je nastao po romanu Mišela Uelbeka, kontroverznog pisca čiji romani «Elementarne čestice», «Platforma», «Proširenje područja borbe», šokiraju svojom ogoljenošću kojima se Uelbek zamerio svima, od levičara do desničara, od anarhista do čuvara poretka, a najviše onima koji se uljuljkuju u uverenju da je zapadna civilizacija najbolja od svih svetova. «Elementarne čestice» nastoje da dokrajče svaku veru u moderne mitove, bilo da se radi o hipi pokretu, levičarenju, komunama, slobodnoj ljubavi, kapitalizmu ili nauci.

Ovo je priča o dva brata potpuno različita, Mihael je introvertan molekularni biolog, dok je Bruno rob svojih fantazija plaćajući da isproba sve seksualne poslastice. Sve će se promeniti kada obojica, sada sa trideset i nešto pronadju ljubav svog života. Iako izgleda da je sreća konačno na njihovoj strani, surova igra sudbine pomračiće njihove živote.

«Elementarne čestice», film Oskara Relera, prikazan je na prošlogodišnjem Berlinskom filmskom festivalu i doneo je glavnom glumcu Moricu Blajbtroju Srebrnog medveda za najbolju mušku ulogu. Partnerka u filmu mu je Franka Potente sa kojom je pre 9. godina glumio u hit filmu Trči Lola trči Tom Tikvera. Režiser Reler prvobitno je Blajbtroju ponudio ulogu Bruna koju je on odbio jer mu je uloga seksualnog zavisnika previše ličila na ulogu u Relerovom prethodnom filmu «Agnes I njena braća» iz 2004. godine. Umesto ove uloge dodelio je ulogu Kristijanu Ulmenu. Tokom proba I četirir nedelje pred početak snimanja Blajbtroj I Reler odlučili su da bi ipak bilo bolje da Blajbtroj glumi Bruna I njih dvojica su zamenili uloge.

Projekcija u DKC-u u četvrtak 1. marta u 20:30 je rasprodana

europeanfilms.net

VOLIM KAD ME VOLE

Majkl i Bruno, iako polu-braća, totalno su drugačiji. Njihova jedina zajednička tačka je njihova majka koja ih je obojicu zapostavila radi bezbrižnog džet set života, dajući ih na čuvanje babi i dedi. Majkl postaje introvertni pasionirani molekularni biološki dok Bruno robuje svojim fantazijama plaćanja seksualnih usluga.

Sve se menja kada njih dvojica, sad već sa trideset i kusur godina, pronađu ljubav. Majkl obnavlja vezu sa Anabelom, devojkom iz svog detinjstva, dok Bruno upoznaje Kristijan, koja deli njegove seksualne opsesije. Iako izgleda de je sreća napokon na njihovoj strani, surovim obrtom sudbine obe njihove žene postaju naprasno bolesne. Šokirani, Bruno i Majkl su u rascepu, da li da ostanu u veoma teškim vezama ili da se vrate svojim usamljeničkim životima.

Cesto ste poređeni sa Majkl Huelbekom, autorom romana „Elementarne čestice“. Da li vi pronalazite neke sličnosti?

Čitajući Huelbekov roman osećao sam se kao da sam otvarao predivan poklon. Ne bih nikada mogao da napišem tako nešto. Ali postoji jaka veza između nas. Imamo sličan smisao za humor i slično se ophodimo prema ljudima. I naši životi su imali paralele, obojicu su nas podizale bake. Huelbek piše o generaciji svojih baba i deda sa neobičnim saosećanjem.

Ovo je prvi put da ste snimili film koji niste sami napisali. Da li ste snimili film „Elementarne čestice“ kao reakciju na to koliko vam se svidela knjiga?

Definitivno. Kada sam završio sa čitanjem i spustio ovu knjigu, znao sam da je ovo roman koji bih voleo da sam ja napisao. Huelbek je uspeo da kompresuje u jednu knjigu 200 godina istorije vrednosti Zapadne Evrope. Njegovo mišljenje je da međuljudski odnosi i osnovne ekonomske potrebe i uslovi polako idu nizbrdo zbog toga što su ljudi okrenuli leđa religiji, samo voženi glađu za znanjem i naučnim istraživanjem. Međuljudski odnosi i veze su po njemu postale neprohodne džungle.

Brunov lik mi je bio vrlo intrigantan jer poseduje sve grehove koje čovek može da ima. On je takođe odbačen od majke kada je bio mali, što je nešto sa čime i ja mogu da se identifikujem.

Kako ste uspeeli da napravite film od komplikovanog materijala kao što je ova knjiga?

Odmah smo znali da film ne može da korespondira sa knjigom na bukvalnim i direktnim osnovama. Snimili smo film podeljen u dve ljubavne priče, u kojima su dva brata. Pokušali smo da presečemo i upadnemo u najzanimljivije delove tih veza. I tako smo došli do novog koncepta, gde su nam trebale slike iz prošlosti kako bi pokazali braću u ranoj mladosti.

Kako poredite ovaj sa svojim drugim filmovima?

Uradio sam dosta ozbiljnih filmova i ne bih da se ponavljam. Želim da učinim publiku srećnom, da im dam snagu i hrabrost. U današnje vreme, najveći izazov je prikazati ljudsku nesreću sa blagim dodirrom crnog humora i učiniti publiku zadovoljnom.

Kako je bilo raditi sa Bernd Ejšingerom po prvi put?

Osetio sam se skroz opušteno sa njim i njegovim viđenjem umetnosti, verovatno zato što je on pasionirani sineasta koji govori jezikom filma. On može da projektuje knjigu na platno vođen samo svojim instinktima. Ne znam nikoga u Nemačkoj ko tako brzo može da razume semantiku filma. On takođe dolazi iz klasične škole filma.

Kakav film može publika da očekuje?

Koncentrisali smo se na priču o dva brata. Sukobili smo njihova dva, vrlo različita načina života. Na kraju, ovaj film je melodrama o pravim ljudima a ne neka teorijska socijalna kritika. Od Bernda sam naučio jednu stvar, a to je da nikada ne treba podilaziti publici.

Ličite na Huelbeka, obojica volite da provocirate, zar ne želite da vas ljudi vole?

Naravno. (smeh) Želim da me svi vole!

DVA LICA IVO DŽIME

Klint Istvud je bio privučen idejom snimanja filma nakon što je pročitao knjigu, best-seler «Zastave naših očeva» autora Džejmisa Bredlija i Rona Pauersa. Knjiga je Istvudu bila interesantna baš kao i čuvena fotografija Džoa Rozentalja koja ne otkriva mnogo toga. Po Istvudu - ima nečega posebnog u toj fotografiji jer je godine 1945. ona predstavljala simbol američkog patriotizma ali verovatno samo šest uslikanih momaka mogu da je dožive u celosti.

Kao kontrapunkt jednoj od najkrvavijih bitaka u ratu, fotografija postavljanja američke zastave na Maunt Suribači simbolizuje ono što je bilo ulog i ono zbog čega su se borbe uopšte i vodile. Kada sazna šta se sve dešavalo momcima sa slike i kako su oni sklonjeni sa ratišta i upućeni na novi zadatak, čovek ostaje sa skupom složenih emocija. Književno delo «Zastave naših očeva» po kome je rađen film otkriva, ne samo detalje bitke na Ivo Džimi posmatrane očima jednog od šestorice heroja sa slike već i putovanje sina koji želi da istraži ulogu oca u celom tom događaju baš kao i da sazna sa kime se on borio i za kim je žalio i nakon 60 godina. Inače, ova knjiga izdata 200. godine je provela 46 nedelja na listi best-selera New York Times-a (od toga 6 nedelja na mestu br. 1). Džejms Bredli, sin jednog od junaka filma - Džona Bredlija, kaže da nikada nije planirao da piše knjigu već ga je zanimao odgovor na pitanje zašto je njegov otac bio tih. Definitivno se odlučio za pisanje knjige kada je shvatio da svi znaju za fotografiju ali da niko ne zna pravu priču.

Klint Istvud je, ubrzo nakon što je pročitao Bredlijevu knjigu, otkrio da je Stiven Spielberg (Dream Works) otkupio prava na priču. Jednom prilikom mu je čak i rekao da bi želeo da on poseduje prava na tu priču i onda pre nekoliko godina naleteo na Spielberga koji ga je pozvao da učestvuje u projektu. Ovo njegovo istraživanje je i deo jednog drugog projekta – reč je o filmu «Pisma sa Ivo Džime», koji će biti snimljen na japanskom jeziku u američkoj produkciji a govoriće o drugoj strani priče, onako kako su je japanci videli. Klint se odlučio na taj potez jer je primetio da stara poimanja rata, u kojima se zaraćene strane dele na dobre i loše, više ne važe - shvata se da u ratu nema gubitnika niti pobednika. Ova dva filma, po njemu, nisu o nečijoj pobedi ili gubitku već o katastrofalnim efektima rata na ljude koji su ga preživeli, ali pre svega, o onima koji su u njemu prerano izgubili živote. Na nedavnoj dodeli Oskara film "Pisma sa Ivo džime" osvojio je Oskar u kategoriji najbolja montaža zvuka, a imao je četiri nominacije.

Film "Zastave naših očeva" imao je dve nominacije za Oskar najbolju montažu i miks zvuka.

10.00 HARTIJA ĆE BITI PLAVA ,Rum (95`)
14.00 KAKO SAM PREŽIVEO KRAJ SVETA , Rum (106`)
16.00 ARMIN, Hrv (80`)
17.30 RENESANSA, VB (105`)
19.30 VRATI SE , Špa (120`)
21.30 PROVALNIK, SAD/VB (120`)

DANAS NA PRESS KONFERENCIJI:

B2B - pitching

DO TI HAI JEN, glumica i NGO KUAN HAI, režiser filma «PRIČA O PAO»
Predstavljanje žirija EUROPE OUT OF EUROPE

Promocije izdanja:

Milutin Čolić "Filmski portreti, od Manakija do Makavejeva"
Vida Džonson "Filmovi Andreja Tarkovskog – vizuelna fuga"
Ronald Bergan "World Cinema, A-Z"
Predstavljanje časopisa «Novi filmograf»

GOSTI U KADRU

Ekipa filma «Put lubenica» u Sava centru

Gal Učovski i Danijela Vircer predstavljaju film BALON u Domu Sindikata

Da li si kadar za fest?

Da li si kadar za fest?

